

**Bestuurder Willy Belshof
neemt afscheid**

6

**Bewoonster Petra
verhuist naar Zweden**

10

**Goede samenwerking in
Punt voor Parkinson**

14

DECEMBER 2023

Magazine van TriviumMeulenbeltZorg

Beste lezer,

We staan alweer aan de vooravond van 2024. En kijken terug op een jaar dat in het teken stond van verandering en van voorbereiding op het anders organiseren van de zorg. Het was dan ook geen gemakkelijk jaar, dat voelen we allemaal. En toch hebben we ons er samen doorheen geslagen.

We willen jullie dan ook bedanken voor jullie inzet, betrokkenheid, passie en samenwerking in 2023. Medewerkers die werken met compassie en een uitgestoken hand. En daarnaast de naasten en vrijwilligers die een steeds grotere rol krijgen en hun steentje bijdragen. Met bewoners een spelletje doen of een keer in de week een lekkere maaltijd koken. Want door de toenemende vraag naar zorg en het tekort aan zorgmedewerkers wordt die hulp van partner, kind of kleinkind steeds belangrijker.

Verandering is er ook in de Raad van Bestuur. Na negen jaar lidmaatschap van de Raad van Bestuur neemt Willy Belshof deze dagen afscheid. Nathani Niebuur-Sluiteer volgt hem op. Zij is in oktober begonnen als lid van de Raad van Bestuur. Volgens Willy is het heel belangrijk dat we de samenwerking blijven zoeken om de zorg ook in de toekomst goed te blijven organiseren. Je kunt het interview lezen op pagina 6, 7 en 8.

Ook in de toekomst willen we blijven nadenken over hoe we de zorg zo goed mogelijk kunnen blijven organiseren. 'Ga je mee op ontdekkingsreis' is de slogan van onze campagne voor TMZ Zorg van de Toekomst, zie pagina 5. We kijken steeds hoe we samen de best mogelijke zorg en welzijn kunnen bieden en het werk met plezier kunnen blijven doen. Daar hebben we alle vertrouwen in.

We wensen iedereen fijne, warme feestdagen. Of je vrij bent of aan het werk bent.

Fred Schrander, Willy Belshof en Nathani Niebuur-Sluiteer
Raad van Bestuur TMZ

In dit nummer...

3 Fijne samenwerking tussen Het Weggeler en ROC van Twente

4 Renate helpt als naaste bij het samen eten in Het Dijkhuis

5 Campagne Zorg van de toekomst van start

6 Willy Belshof neemt afscheid als lid van de Raad van Bestuur

9 **VRIJWILLIGER IN BEELD**
Hans: 'Het is mooi hoe je muziek kan gebruiken als therapie'

10 Hans en Petra maken hun droom waar ondanks beperkingen

12 Truus Wolberink viert honderdste verjaardag in dankbaarheid

14 Fijne samenwerking tussen MST, ZGT en TMZ in het Punt voor Parkinson

16 Salin: 'Dankzij de Wolk heeft mijn schoonvader meer vrijheid'

17 Bewoners en team van Het Hof bereiden zich voor op de verhuizing naar de nieuwbouw

18 De feestdagen staan voor de deur!

Bewoners van Het Weggeler zijn uitgenodigd bij eerstejaars leerlingen verzorgende en verpleegkunde aan het ROC van Twente.

Als enkele bewoners van Het Weggeler de keuken van het ROC van Twente in Almelo binnenkomen, worden ze warm ontvangen door leerlingen uit het eerste jaar verzorgende/verpleegkunde. "Wat ruikt het hier lekker", zegt de heer Wessels lachend. Samen met acht medebewoners van Het Weggeler is hij uitgenodigd om koffie te drinken en een appelflap te eten bij leerlingen van het ROC. "Een mooi initiatief waardoor bewoners zoveel mogelijk mee blijven doen in de maatschappij", zegt Marja Westerik (coördinerend begeleider welzijn) van Het Weggeler.

"We zijn hier al een keer eerder geweest om met leerlingen van het ROC pannenkoeken te eten" vertelt Marja. "Nu zijn we weer uitgenodigd om koffie te drinken en appelflappen te eten."

Vanuit het Weggeler is er een fijne samenwerking met het ROC. Evenals met basisschool De Kubus.

"Als we bijvoorbeeld een themaweek hebben, kijken we nog wel eens of we een gezamenlijke activiteit kunnen plannen", zegt Marja. "Zo gaan we binnenkort met duo's, bewoner en basisschoolleerling, samen lezen."

Emma (17) is eerstejaars leerling verzorgende/verpleegkundige. Ze geniet van het bezoek van de bewoners van Het Weggeler. "Ik werk zelf als helpende in de zorg", vertelt ze. "En ik ben dit jaar begonnen met de opleiding tot niveau 4 verpleegkundige. Mijn moeder werkt in Het Dijkhuis, zij is mijn grote voorbeeld en door haar ik ben heel enthousiast geworden over de zorg."

Het contact tussen bewoners en ROC-leerlingen is een mooi initiatief. Emma vraagt de heer Wessels of de appelflappen lekker zijn. "Heel lekker", antwoordt hij. "Maar ze zijn wel te klein gebakken", zegt een andere bewoner lachend.

Renate helpt als naaste bij het samen eten in Het Dijkhuis:

‘Zo ben je nog meer betrokken’

De Hofkamer op afdeling De Bijenkorf in Het Dijkhuis (Borne) wordt elke twee weken voor de bewoners van huiskamer 1 en 2 omgetoverd in een restaurant setting. Op het scherm van de televisie kijken bewoners naar een open haard vuurtje, de tafel is gedekt en er is een huiselijke sfeer.

Bewoners, naasten en medewerkers eten om de veertien dagen op vrijdagavond in een gezellige setting samen. “We zijn vorig jaar april met deze activiteit ‘samen eten zoals thuis’ begonnen”, vertelt Marijke Tol, begeleider welzijn in Het Dijkhuis. “Voor de bewoners is dit een leuke en gezellige activiteit en de medewerkers in de zorg hebben even de handen vrij als wij de bewoners ophalen.”

Betrokken

Marijke trok eerst alleen de kar, maar niet veel later kreeg ze hulp aangeboden van Renate. De moeder van Renate woont in één van de huiskamers en ze helpt nu elke twee

weken. “Ik vind het erg leuk om te helpen. Ik zie hoe mijn moeder in de groep is en hoe het hier gaat. Gevoelsmatig ben je daardoor nog meer betrokken. En mijn moeder vindt het geweldig dat ik erbij ben. De bewoners vertellen verhalen en worden betrokken bij wat wij vertellen.” Renate en een dochter van een andere bewoner koken af en toe een verse maaltijd met de bewoners.

Renate denkt dat het belangrijk is dat er bij hulp van naasten goed wordt gekeken naar wat de bewoners willen. “Het gaat er niet om wat wij als naasten leuk vinden, maar wat de bewoners zelf graag willen doen.”

Vrolijk

Bewoners dekken de tafel samen met Renate en Marijke. Marijke: “We kijken naar wat de bewoner nog kan. Na het eten wassen we samen af en horen we van de bewoners mooie verhalen. Of we maken samen pudding zoals vroeger. Soms zie je de bewoners echt vrolijk worden. Hoe mooi is het als de naasten zien wat we doen met de bewoners en wat we samen kunnen bereiken.”

Campagne Zorg van de Toekomst van start Maartje: ‘De zorg zal een prachtig vak blijven’

Ben je bewoner of medewerker bij TMZ, dan heb je misschien de middelen uit de campagne ‘TMZ Zorg van de Toekomst’ bij de verschillende locaties al gezien. We zetten deze middelen in om alle TMZ-ers en betrokkenen attent te maken op de veranderingen in de zorg. Op deze manier willen we ons als TMZ met bewoners en cliënten, naasten, medewerkers en vrijwilligers zo goed mogelijk voorbereiden op de zorg van de toekomst.

Er verandert veel om ons heen. Overheid en zorgverzekeraars bezuinigen op zorg terwijl meer mensen zorg nodig hebben. Tegelijkertijd wordt de zorg complexer en is het lastig om voldoende zorgmedewerkers te vinden.

Ook in de toekomst willen we persoonlijke zorg en welzijn met een warm hart blijven bieden. Met evenveel passie, vanuit onze kennis en professionaliteit. Dat vraagt van ons allemaal dat we de zorg anders moeten organiseren. Alleen dan houden we de zorg werkbaar en betaalbaar, terwijl de kwaliteit, het werkplezier en de tevredenheid van cliënten, bewoners, medewerkers en vrijwilligers er zo weinig mogelijk onder lijden.

Anders organiseren dus. En dat geldt voor ons allemaal in een sterk veranderende maatschappij. Andere technologie en meer inzet van vrijwilligers bijvoorbeeld. We vroegen de drie ‘reisleiders’ van deze campagne, Loraine van Herk, Danique Kolenbrander en Maartje Hakvoort naar wat Zorg van de Toekomst voor hun betekent.

Loraine: “Steeds meer mensen worden steeds ouder waardoor de vraag naar ouderenzorg toeneemt. Terwijl het aantal mensen dat in de zorg werkt steeds verder afneemt én dat we moeten bezuinigen. Dit vraagt om slimmer en anders werken. Bijvoorbeeld door mantelzorg en familie een extra belangrijke rol te geven. Samenwerking met fysio, logopedie en ergotherapie en ook persoonlijke verzorging oppakken.”

Danique (links), Maartje (midden) en Loraine (rechts) zijn de drie ‘reisleiders’ van de campagne ‘TMZ Zorg van de Toekomst’.

Danique: “Zorg van de toekomst betekent voor mij een sterkere focus op gezondheid en leefstijl. Denk hierbij aan een gezonde planning van zorgpersoneel. De inzet van technologie om de zorg te vergemakkelijken. Meer hulp van familie in de zorg.”

Maartje: “Voor mij is de zorg een prachtig vak, als ik naar de toekomst kijk zal het ook dan een prachtig vak blijven. We zullen misschien met minder zorgprofessionals gaan werken, maar daarnaast kunnen we een beroep doen op technologie, wat ons veel werk uit handen zal nemen. Wij zullen de zorg anders in moeten gaan richten, meer beroep doen op familieleden. Daarnaast hoop ik dat er altijd tijd zal blijven voor een goede grap en een goed gesprek. Ik hoop ook dat iedereen de toekomst in de zorg positief tegemoet gaat, dat is al het halve werk.”

De campagne Zorg van de Toekomst is dus ook een middel om met elkaar in gesprek te komen. Wat kunnen zorgmedewerkers veranderen? Wat kunt u als naaste doen? Anders organiseren van zorg en welzijn en anders samenwerken betekent rekening houden met elkaars wensen, verwachtingen en grenzen.

Is dit altijd makkelijk? Nee, dat is het niet. Medewerkers kunnen niet meer alles doen zoals ze voorheen deden. Toch hopen we dat we met alle TMZ-ers en alle betrokkenen samen mooie stappen kunnen zetten voor de Zorg van de Toekomst.

Willy Belshof neemt afscheid als lid van de Raad van Bestuur

‘TMZ is stabiel, maar het water eromheen is woelig’

Hij draagt steeds meer taken over aan zijn opvolger Nathani Niebuur. Willy Belshof gaat momenteel letterlijk van een volle agenda naar een lege. Hij neemt op 15 december afscheid als lid van de Raad van Bestuur van TMZ. Negen jaar geleden kreeg hij maar kort de tijd om te beslissen of hij in de Raad van Bestuur wilde. Nu laat hij de organisatie met een goed gevoel achter. “Als TMZ moeten we de visie vasthouden dat we er willen zijn voor die ouderen in Twente, complexe zorg leveren en een goede werkgever zijn. Straks ga ik vanaf de zijlijn toekijken. TMZ is stabiel, maar het water eromheen is woelig.”

Willy kwam in 2009 bij TMZ. “In die tijd zeiden medewerkers wel eens: ‘Voor de fusie was alles beter.’ Maar zo zag ik het niet, ik wilde vooruit kijken en graag bouwen aan de organisatie.” Als lid van het managementteam werd hij in augustus 2014 gevraagd om samen met Fred Schrande de Raad van Bestuur te vormen, met als portefeuille bedrijfsvoering. “Ik werd gebeld door de toenmalige voorzitter van de Raad van Toezicht, Gert van Dijk. Hij gaf me kort de tijd om te beslissen. Het was een uitdagende periode. Een periode waarin er net als nu veel veranderde in de zorg. Ik wist niet wat me precies te wachten stond, maar vond dat ik het moest doen. We wilden een heldere koers varen waarbij goede zorg en het welzijn van cliënten en ook het goed zorgen voor onze medewerkers centraal staat en daarvoor was en is continuïteit nodig.”

Goed gevoel

Hij kijkt met een goed gevoel terug op de afgelopen negen jaar. “TMZ is in rustiger vaarwater gekomen op bestuurlijk gebied ten opzichte van 2013- 2014. We hebben de staf en de ondersteunende afdeling klein weten te houden waardoor er financiële middelen zijn om zo maximaal mogelijk handen aan het bed te hebben. Er is veel geautomatiseerd en er zijn nieuwe systemen in gebruik genomen. Er zijn mooie panden gerealiseerd en de transitiegelden

zijn voor 90 tot 95 procent ingezet voor de zorg. We hebben geïnvesteerd in TMZ om het een organisatie te laten zijn waar de zorg goed is, het goed wonen en werken is en waar medewerkers zich kunnen ontwikkelen. En dat is gelukt. Medewerkers die dat willen, kunnen zich ontwikkelen. Maar dat betekent wel dat je daar zelf werk van moet maken.”

De Raad van Bestuur maakte in deze periode gebruik van het coöperatieve bedrijfsmodel – gericht op verbinding met de omgeving – en ontwikkelde dit verder binnen TMZ. “De coöperatieve werkwijze is heel belangrijk binnen TMZ. We doen het samen met elkaar. Die werkwijze heeft ons de afgelopen jaren heel veel gebracht. We moeten samen de visie naar de toekomst met elkaar blijven ontwikkelen. En dan kom je ook dingen tegen die je niet verwacht. Ervaringen in de afgelopen jaren hebben geleerd dat we op een coöperatieve manier samen goede zorg kunnen leveren. Met mooie locaties waar het goed wonen en werken is.”

Willy benadrukt dat het in die visie ook heel belangrijk is dat familie, naasten en vrijwilligers een steeds prominere plek krijgen. Nu hebben zij een eigen plek door middel van de cliëntenraad en vrijwilligersraad. “Als we de verande-

ringen coöperatief blijven oppakken, kunnen we de zorg van de toekomst met elkaar organiseren. Daarbij moeten we wel iedereen in zijn eigen rol en professie laten.”

Over zorg van de toekomst gesproken, wat zou je de organisatie nog willen meegeven?

“Dat het een kunst is om eenvoudig te organiseren. Maak het niet groter en moeilijker dan het is. Durf met beide benen in de modder te staan en ga het eenvoudig regelen. Het moet werkbaar blijven. We zijn er voor de ouderen en willen voor hun de zorg zo goed als mogelijk neerzetten. Eenvoudig organiseren betekent ook standaardiseren. Je kunt niet op elke vraag een positief of gewenst antwoord geven. Met eenvoudig organiseren en centraliseren van de specialistische zorg kan er veel geld bespaard worden. Maar dat betekent wel dat bestuurders het lef moeten hebben om over hun eigen organisatie en grenzen heen durven te kijken. En dat de gemeenten en zorgkantoren het vertrouwen moeten hebben dat het goed gaat in de basis. Vereenvoudigen met een hoge kwaliteit. Zorgverzekeraars, gemeenten en zorgkantoren moeten de informatievraag minimaliseren.”

Volgens Willy is het heel belangrijk dat we de samenwerking blijven zoeken om de zorg ook in de toekomst goed te blijven organiseren. “We moeten met elkaar, huisartsen, ziekenhuizen, VVT-instellingen die visie ontwikkelen. Maar dan moet je ook over grenzen heen durven te kijken. Hoe willen wij dat de zorg in Twente er op de lange termijn uit gaat zien? Dus ook eenvoudig organiseren in de keten van huisartsen, ziekenhuizen, VVT en GGZ.”

Eerlijkheid

Over grenzen heen durven kijken, lef hebben en de confrontatie aan durven gaan. Eigenschappen die Willy in zijn jonge jaren en tijdens zijn eerste banen al leerde. Op school werd al snel duidelijk dat het rekenen Willy wel lag. Hij kwam op zijn 19e van school. Zijn eerste baan was als medewerker bij een mengvoederbedrijf. “Ik heb daar eigenlijk de hele administratie geautomatiseerd en mezelf overbodig gemaakt”, zegt hij lachend. “Maar ik deed er veel ervaring op.”

Hierna kwam hij aan het werk bij het grote Stork in Hengelo op de financiële administratie. Als jongste medewerker werd hij al snel leidinggevende van een team collega's die al heel wat jaren bij Stork werkten. “Ik heb in die tijd veel geleerd. Niet iedereen vond het makkelijk dat zo'n jonge collega hun leidinggevende werd. Ik was toen 27.”

“Ik bekijk wel waar ik mijn gevecht over wil voeren, het moet het wel waard zijn”

Hij denkt dat zijn eerste banen hem wel hebben gevormd. “Wat ik toen heb geleerd, heb ik in mijn hele carrière meegenomen. Dat ik moest blijven wie ik ben en eerlijk voor mijn mening uit moet blijven komen, ook al zorgt dat soms voor weerstand. Dat betekent soms ook dat je het niet met elkaar eens bent, maar dan kun je het er samen over hebben en elkaar recht in de ogen blijven kijken. Ik ben confrontaties dan ook niet uit de weg gegaan. Maar ik bekijk wel waar ik mijn gevecht over wil voeren, het moet het wel waard zijn. Op al mijn werkplekken heb ik geleerd dat die eerlijkheid gewaardeerd wordt.”

Bij de gemeente Almelo was hij leidinggevende op de administratie-afdeling en voerde hij het bedrijfsmatig werken in. Ook werkte hij twaalf jaar bij Het Roessingh waar hij begon als controller en doorgroeide naar MT-lid en concern controller. “Wat ik ook tegenkwam in mijn loopbaan, ik heb altijd integer, eerlijk en oprecht willen blijven. Iedereen is gelijk aan mij. Maar je kunt wel een andere rol hebben. Dat is denk ik wel de rode draad in mijn loopbaan.”

Toekomst

Hoe zijn dagen er straks uitzien? “Ik wil eerst rust vinden”, zegt hij. “Ik duik niet van het ene in het andere. Eerst ga ik kijken wat ik wil doen, ik heb in ieder geval verschillende hobby's. Ik wil zelf weer baas zijn over mijn eigen agenda, dat wil niet zeggen dat ik niets meer ga doen. Zelf wil ik bepalen wat ik leuk vind en waar ik energie in wil steken.”

“Ik wil alle TMZ'ers waar ik de afgelopen veertien jaar mee samen heb mogen werken, bedanken voor het vertrouwen dat ik van hen heb mogen ontvangen. En danken voor de fijne manier van samenwerken binnen TMZ.”

Willy heeft deze maand alle TMZ-locaties bezocht om afscheid te nemen.

Vrijwilliger in beeld

Hans: ‘Het is mooi hoe je muziek kan gebruiken als therapie’

Elke maandagochtend klinkt vanaf afdeling Bellinckhof Groen in Het Meulenbelt vrolijke muziek. Vrijwilliger Hans Klerkx (66) speelt achter de piano en bewoners van de afdeling zingen luidkeels mee. Ondanks zijn Niet Aangeboren Hersenletsel dat hij heeft overgehouden van een herseninfarct in 2014, gaat hij gedreven door met muziek maken en schrijven. En daarmee tovert hij een lach op het gezicht van de bewoners. “Ik moet leren omgaan met mijn eigen grenzen, maar ik wil niet niets doen. Ik heb altijd gewerkt met mensen en daarbij gekeken welke mogelijkheden er zijn. Als je dat bij anderen doet, moet je dat ook bij jezelf doen. Zo wil ik denken in mogelijkheden.”

Als kleine jongen kreeg hij van huis uit de accordeonmuziek met de paplepel ingegoten. “Mijn vader speelde accordeon en hij wilde mij dat ook leren. We waren op bezoek bij iemand die orgel speelde, dat wilde ik ook. Maar ik moest eerst op accordeonles en ik leerde snel. Op een gegeven moment mocht ik het combineren, de ene week kreeg ik accordeonles en de andere week orgelles.” Na het voortgezet onderwijs ging hij aan het conservatorium studeren.

Passie

Samen met Herman Finkers zorgde hij als jonge muzikant voor een vrolijke noot tijdens een vakantiecamp voor mensen met een beperking. “Vanaf dat moment wist ik dat ik het liefst mijn passie voor muziek en voor zorg wilde combineren.” Hij solliciteerde bij Aveleijn (toen nog Dagcentra Twente) als muziektherapeut. “Het was in die tijd moeilijk om een baan als muziekleraar te krijgen. Qua opleiding was ik niet de meest geschikte kandidaat. Ik vertelde dat ik het aan de cliënten over wilde laten wat ik met de muziek wilde doen. Ik wilde niet alleen maar een vast programma aanbieden. Achteraf bleek dat een goede zet te zijn geweest en heb ik met die insteek de baan gekregen.”

Revalideren

In 2014 stond het leven van Hans compleet op zijn kop. Na een hersenbloeding in zijn hoofd, moest hij drie maanden revalideren bij Het Roessingh. Uiteindelijk werd

hij afgekeurd. “Ik heb aan de linkerkant van mijn lichaam uitvalsverschijnselen. Toen ik weer achter de piano ging zitten, speelde ik vreselijk uit de maat. Maar door mij lichaam tijdens het piano spelen meer te gebruiken, speel ik nu met rechts veel meer. Waarmee ik verbloem dat ik met links veel minder doe.”

Behalve muziekvrijwilliger voor TMZ en Aveleijn, begeleidt Hans ook een zangkoor en verzorgt hij samen met zijn vriendin muziekoptredens bij diverse hotels in Sauerland. “Het is zo mooi hoe je muziek kan gebruiken als therapie. Als je iemand uit de groep haalt en samen muziek gaat maken, kan dat een persoon zo goed doen. Ik hoop dat we deze activiteit in de toekomst nog kunnen uitbreiden met meer bewoners in misschien wel een grotere ruimte.”

Raakvlakken

Het vrijwilligerswerk wat hij nu doet heeft dan ook zeker veel raakvlakken met zijn eerdere werk als muziektherapeut. “Soms zie ik bewoners moe en verward binnen komen, maar weer opgewekt weggaan. Dat doet me zo goed. Muziek is een van de dingen waar bewoners niet om heen kunnen en wat bij mensen het langst actief blijft. Je kunt het niet uitzetten.” Zoals Hans, ondanks zijn Niet Aangeboren Hersenletsel ook zijn passie voor muziek niet uit kan zetten. “Of het nou om ons gaat, de cliënten van Aveleijn of de bewoners van TMZ, zoveel verschillen we allemaal niet.”

Hans en Petra maken hun droom waar ondanks beperkingen

Ze durfden niet te hopen dat ze alsnog de kans kregen om hun droom van destijds uit te laten komen. Toch is het ze, na een heftige en verdrietige periode, gelukt. Hans (58) en Petra de Rot – Grummels (60), bewoonster van De Weemelanden in Vriezenveen, verhuizen binnenkort naar Zweden. “Dankzij de hulp van Samarkand2015, de gemeente Ludvika en mijn nieuwe collega’s in Zweden kunnen we onze droom alsnog verwzenlijken”, zegt Hans.

Hermien Smelt is coördinerend begeleider welzijn en al heel wat jaren werkzaam bij De Weemelanden. “Dit is zo’n bijzondere situatie”, vertelt ze. “Sinds ik hier werk heb ik nog niet eerder meegemaakt dat een bewoner van ons gaat emigreren.”

Petra woont sinds 2016 in De Weemelanden. Ze heeft het er naar de zin en kent veel bewoners en medewerkers. Samen met haar man Hans raakte ze jaren geleden gehecht aan Zweden, het land waar ze sinds 2004 veel op vakantie zijn geweest. Met name de rust, ruimte en de natuur met veel bossen en meren spreekt ze aan. “Het is allemaal niet zo hectisch als in Nederland”, zegt Hans. Beiden kregen de wens om zich helemaal in het land te settelen. Een jaar of tien geleden begonnen ze met de voorbereidingen voor emigratie naar Zweden. “We volgden beiden een taalcursus en maakten concrete plannen”, zegt Hans.

Coma

Tot 29 maart 2015. Een hersenbloeding bij Petra veranderde van het ene op het andere moment het leven van het stel en van hun zoon en dochter. “De makelaar zou die week komen voor de verkoop van ons huis”, vertelt Hans. “Alles voor de verhuizing was al in kannen en kruiken.” Opeens stond het leven van Hans en Petra compleet op de kop. Petra raakte in coma en twee spannende maanden in het ziekenhuis volgden, onder meer op de intensive care. Daarna verbleef ze vier maanden bij Revalidatiecentrum Het Roessingh. Na zes weken herkende ze haar gezin weer.

Maar ze kon niet meer werken en werd afhankelijk van zorg.

Om voor zijn vrouw te zorgen, stopte Hans met zijn eigen adviesbureau en switchte hij naar een baan in loondienst. Toch kon Petra niet meer thuis blijven wonen en in 2016 kreeg ze een plek in De Weemelanden, waar Hans haar dagelijks bezoekt. Hun droom om te emigreren naar Zweden kwam niet meer ter sprake. Tot hij vorig jaar tijdens een korte vakantie even terug was in Zweden en met een kennis in gesprek kwam. “Ik had al langer contact met hem. Hij vertelde dat in zijn stad veel vraag is naar ingenieurs.” Zo ging het balletje weer rollen.

“Uiteindelijk hebben de kinderen ons het laatste zetje gegeven”

Hans stuurde zijn CV naar een ingenieursbureau en kreeg als reactie dat hij in de toekomst zou worden teruggebeld. De week erop werd hij echter al uitgenodigd voor een gesprek. “Op Petra’s verjaardag had ik een sollicitatiegesprek”, vertelt hij. “Onze droom kwam vanaf toen weer steeds dichterbij.” Toch bleven er twijfels bij Hans en Petra. Was het wel verstandig en zou Petra daar wel net zo’n fijne plek kunnen krijgen als dat ze hier heeft? “Uiteindelijk hebben de kinderen ons een laatste zetje gegeven door te zeggen, doe het nu maar”, vertelt Hans. “Vervolgens heb ik afspraken gemaakt bij onder meer de gemeente, mijn nieuwe werkgever en in enkele verpleeghuizen in de stad waar we gaan wonen.”

Fijne plek

Hans had in een dorpje in de buurt van de stad waar hij als ingenieur aan de slag kan, een appartement op het oog. “Daar tegenover is een verpleeghuis”, vertelt hij. “Samen met onze dochter zijn we daar gaan kijken. Het is een fijne plek”, zegt hij. “We zijn ook bij twee andere verpleeghuizen geweest, maar dat leek ons een minder fijne plek voor Petra. Vervolgens ben ik terug gegaan met mijn zoon en hebben we Petra ingeschreven.”

Volgens Hans zijn de contacten met de medewerkers van de gemeente, waar de zorgcentra in Zweden onder vallen, vanaf het begin heel prettig verlopen. Wanneer Petra een

plek krijgt, is nog niet helemaal duidelijk. “Maar ze zijn zich daar al druk aan het voorbereiden”, vertelt hij.

“Eigenlijk hebben we deze droom door de situatie jaren weggedrukt”

Hans en Petra kijken erg uit naar hun nieuwe toekomst in het Scandinavische land. “Eigenlijk hebben we deze droom door de situatie jaren weggedrukt” zegt hij. “Maar langzamerhand vielen steeds meer puzzelstukjes in elkaar. Zo gaat onze dochter in ons huis wonen waardoor we onze woning niet hoeven te verkopen. We kunnen alsnog onze droom verwzenlijken.” “We zijn doorzetters”, zegt Petra afsluitend.

Truus Wolberink viert honderdste verjaardag in dankbaarheid

De tafel staat vol met prachtige, grote boeketten bloemen. In het bijzijn van haar kinderen viert Truus Wolberink als eerste bewoner haar honderdste verjaardag in TMZ-locatie Erve Mensman. Wat ze te midden van al die bloemen, ballonnen en feestvreugde het meest voelt? “Dankbaarheid”, zegt Truus. “Ik vind het fijn dat ik dit met mijn familie mag vieren.”

Een bankje in de tuin op het terras van afdeling De Molenhoek is een blijvende herinnering aan de 100e verjaardag van Truus. Het bankje is aangeboden door haar familie. Bij Erve Mensman is het deze dag groot feest, want Truus is de eerste bewoner die haar 100e verjaardag viert. “Truus woont hier sinds november 2018”, vertelt haar zoon Huub.

Onlangs werd in de Heilige Pancratius-parochie in Geesteren ook stilgestaan bij de bijzondere verjaardag van Truus. Huub: “Ze kon hier helaas zelf niet bij zijn. Daarom hebben we haar met de familie na de viering bezocht.” Truus heeft vier kinderen, een schoonzoon, twee schoondochters, zes

kleinkinderen en twee achterkleinkinderen. Het bezoek vanuit de kerk werd opgevrolijkt met een serenade van muziekvereniging St. Ceacilia. Ook werd een bord onthuld waarop de naam van Truus staat weergegeven bij de namen van andere 100-jarige parochianen.

Jeugd

Geertruida Johanna Hagendoorn, met als roepnaam Truus, werd geboren in 1923 aan de Vlierakkersweg in Langeveen als derde kind in een gezin van tien kinderen, zes jongens en vier meisjes. Haar kinderjaren op de lagere school vond ze leuk en prettig, alhoewel er in de tijd veel armoede was. Vanwege haar jonge leeftijd mocht ze de laatste klas nog een jaar overdoen.

“Je moest als kind zo’n verlies maar zien te verwerken”

In 1937, toen Truus 14 was, verloor het gezin Hagendoorn twee jongere broers van Truus. De 9-jarige Bernard in juli en de 12-jarige Herman in oktober. Een enorm verlies in het gezin. Deze ervaring had veel impact op de verdere levensweg van Truus. “Je moest als kind zo’n verlies maar zien te verwerken”, zegt Huub, “want van opvang of begeleiding was in die tijd nog geen sprake.”

Toen ze 17 was, begon de oorlog. Doordat ze zo dichtbij de grens woonden, had ze de oorlog al langere tijd zien aankomen. Ze werkte in die periode veel bij familie als hulp in de huishouding. In 1947 begon ze bij Bergman/Schroder in Geesteren als hulp in de huishouding. Hier was ze zeven jaar in dienst en werkte ze met veel plezier. In die periode leerde ze ‘Jan van Vrielman’ (Wolberink) kennen. Ze trouwden op 25 mei 1955 en Truus trok in bij het gezin met nog drie thuiswonende schoonzussen. Er werd hard gewerkt, in de huishouding maar ook met haar man Jan op de boerderij.

Tegenslag

Met het overlijden van Jan op 1 april 1983 op 62-jarige leeftijd kreeg ze opnieuw te maken met grote tegenslag. Ze wist het verlies echter goed te verwerken en pakte de draad van het leven weer op. Samen met zoon Gerard werd het werk op de boerderij voortgezet. Op 90-jarige leeftijd

ging ze zelfs nog naar Rome met dochter Marjan, schoonzoon Richard en zoon Huub. Samen beklommen ze de Sint Pieter tot de hoogste punt!

De kinderen komen geregeld op bezoek en geven aan dat ze een fantastische moeder is, dat ze trots op haar zijn en haar honderdste verjaardag dan ook in dankbaarheid vieren.

Fijne samenwerking
tussen MST, ZGT en
TMZ in het Punt voor
Parkinson

Wessel revalideert in Het Borsthuis: 'De therapie die ik hier krijg, heeft goed geholpen'

Wessel Vos (79) reisde samen met zijn vrouw met de caravan door een deel van Europa. Vanaf de mooiste plekken maakten ze samen prachtige fietstochten. Inmiddels heeft hij de caravan moeten verkopen, want door de ziekte van Parkinson moet hij steeds meer inleveren. Na een val in de keuken revalideert hij nu bij Het Borsthuis in Hengelo en kan hij voor advies en begeleiding terecht bij het Punt voor Parkinson onder hetzelfde dak.

Wessel Vos had zich er net op verheugd dat hij na twee maanden revalideren op afdeling Zwaantje C in Het Borsthuis voor een proefperiode weer naar huis kon. Tot hij werd gevelld door griepachtige verschijnselen. "Ik voelde me helaas niet fit genoeg om naar huis te gaan", zegt hij. "Daar komt bij dat ik in mijn huidige toestand niet meer in onze woning in Enschede kan wonen. We moeten op zoek naar een aangepaste woning."

Hij weet nog goed wanneer hij diagnose ziekte van Parkinson kreeg. "Dat was ongeveer acht jaar geleden. Ik was met mijn vrouw op de camping. Tijdens het wandelen viel het mijn vrouw op dat mijn linkerarm er een beetje 'bijhing' en ik anders liep. Na enkele onderzoeken kwam ik

bij de neuroloog terecht. Daar hoorden we dat ik de ziekte van Parkinson heb."

Inleveren

Sinds die tijd moet Wessel steeds meer inleveren. "Met name de fijne motoriek is veel minder geworden." De tijd dat hij met zijn vrouw met de caravan door Europa kon toeren, lijkt alweer een tijd geleden. Wessel viel begin september in de keuken toen hij de deur van het slot wilde halen. "Ik had al een tijd aan de keukentafel gezeten en stond op. Toen gleed ik weg. Het was een beste klap."

Door de harde val en de pijn die daarmee gepaard ging, vond hij met name de eerste weken revalideren erg zwaar. "Daarna ging het beter. De therapie die ik hier krijg, heeft goed geholpen. Tijdens de ergotherapie leer ik onder meer hoe ik het beste in en uit bed kan gaan. Daarnaast krijg ik fysiotherapie om in conditie te blijven en de spieren te versterken."

Korte lijntjes

Voor advies en begeleiding kan Wessel terecht bij het Punt voor Parkinson. "De lijntjes tussen het Punt voor Parkinson en de revalidatieafdelingen zijn kort", zeggen Marloes Vehof - Scharenborg en Maud Morsink. Zij zijn Parkinsonverpleegkundigen in opleiding en werken op afdeling Zwaantje C.

Wessel is blij en dankbaar met de vooruitgang die hij heeft geboekt. "Mijn rechterarm trilt nog veel. Ik had ook veel moeite om in slaap te vallen door het schudden. Maar dat gaat inmiddels steeds beter." Hij krijgt nog wel hulp bij het aantrekken van zijn schoenen en met douchen. "Het lukt me al om met de rollator wat verder te lopen", vertelt hij met een zucht van opluchting.

Punt voor Parkinson

Punt voor Parkinson is een samenwerking tussen MST, ZGT en TriviumMeulenbeltZorg (TMZ). De afgelopen anderhalf jaar heeft de prettige samenwerking tussen de Twentse ziekenhuizen en TMZ in het Punt voor Parkinson steeds meer vorm gekregen. Patiënten reageren enthousiast en steeds meer zorgverleners sluiten aan. Het streven is om het Punt voor Parkinson verder door te ontwikkelen. Dit met als doel om de beste zorg te leveren voor Parkinson patiënten in Twente en omstreken.

Bij het punt voor Parkinson is alle kennis gebundeld en alle zorg rondom de ziekte is op één plek gecentreerd. Patiënten worden op de polikliniek gezien door verschillende specialisten. In de revalidatiekliniek krijgen ze de kans om verder op te knappen als een opname nodig is. Op afdeling Zwaantje C zijn hiervoor acht bedden beschikbaar. Door de komst van Punt voor Parkinson hoeven patiënten steeds minder vaak in het ziekenhuis opgenomen te worden.

Belang van samenwerking

Maud Morsink en Marloes Vehof - Scharenborg zijn Parkinsonverpleegkundigen in opleiding. Wat dit inhoudt en waarom samenwerking in deze vorm van complexe zorg zo belangrijk is, vertellen ze hieronder.

Marloes en Maud: "In onze rol als Parkinsonverpleegkundigen in opleiding, vormen wij een essentiële schakel in het zorgteam. We zijn verantwoordelijk voor het ondersteunen van het team van verpleegkundigen en verzorgenden die gespecialiseerd zijn in de zorg voor cliënten met de ziekte van Parkinson en Parkinsonisme. We dragen actief bij aan het vergaren van kennis en expertise binnen het team. Dit doen we door middel van bijscholing en trainingen, waarbij we de nieuwste inzichten en behandelmethoden op het gebied van Parkinson en Parkinsonisme verzamelen en delen met onze collega's."

Volgens Maud en Marloes is de nauwe samenwerking tussen de kliniek (Zwaantje C), de polikliniek binnen het Punt voor Parkinson en de Dagbehandeling Almelo en Hengelo van groot belang om hoogwaardige zorg te bieden aan cliënten met de ziekte van Parkinson en Parkinsonisme. "De samenwerking ontstaat door expertise te delen, gezamenlijke behandelplannen op te stellen en cliënten door te verwijzen naar de verschillende zorgdiensten. Op die manier proberen we een compleet beeld te krijgen van de gezondheid van de cliënt. De samenwerking tussen de verschillende afdelingsspecialisten is cruciaal om de zorg voor cliënten met complexe aandoeningen te verbeteren."

De rol van Marloes en Maud is dan ook gericht op het waarborgen van hoogwaardige zorg voor cliënten met Parkinson. "We fungeren als een brug tussen de laatste wetenschappelijke ontwikkelingen en de dagelijkse praktijk in de zorg. Dit stelt het zorgteam in staat om de meest actuele en effectieve zorg te bieden aan patiënten met Parkinson en Parkinsonisme. Dit zorgt vervolgens weer voor een verbeterde kwaliteit van leven en welzijn voor degenen die aan deze aandoening lijden."

Salin: ‘Dankzij de Wolk heeft mijn schoonvader meer vrijheid’

Salin Baghdasaarjaan werkt in de zorg. Toen in augustus haar schoonvader werd opgenomen op afdeling Weusthag in Het Hof, was voor Salin al snel duidelijk dat een Wolk heupairbag misschien goed zou zijn. Ze maakte de optie bespreekbaar op de afdeling. “Mijn schoonvader is valgevaarlijk”, vertelt ze. “Vanuit mijn eigen baan als zorg-medewerker ken ik de Wolk en ik heb er goede ervaringen mee.”

De Wolk heupairbag is een middel om bewoners die valgevaarlijk zijn te beschermen tegen een heupfractuur. Door het dragen van deze heupairbag kunnen heupfracturen bij een val worden voorkomen.

Hoe werkt de Wolk heupairbag?

De Wolk heupairbag is onzichtbaar onder kleding te dragen. In de Wolk zitten patronen, deze moet na elke heupval vervangen worden. De sensoren monitoren 500 keer per seconde elke beweging en herkennen een val direct. Voordat de drager de grond raakt wordt de airbag opgeblazen rond de heup zodat de val gebroken wordt. Voor zorgmedewerkers kan de Wolk leiden tot minder zorgen over de veiligheid van de bewoner en kan het de bewoner zelfs een extra stukje veiligheid geven. Dit vergroot onder andere de bewegingsvrijheid en zelfredzaamheid wat bijdraagt aan de kwaliteit van leven van bewoner. De aanvullende voordelen voor de zorgmedewerker zijn meer tijd voor kwaliteitszorg en meer rust op de afdeling.

Rust

Dat beaamt ook Ria Cramer, verzorgende IG afdeling Weusthag. “Er ontstaat zowel bij ons als bij de familie meer rust, omdat hij nu veiliger loopt. Het aantrekken is geen probleem.” Of iemand in aanmerking komt voor de Wolk, wordt bepaald door arts, fysiotherapeut en de afdeling in samenspraak met bewoner en familie. Daarna wordt de Wolk heupairbag gefaciliteerd door de afdeling Technologie en Innovatie.

“Ondanks dat hij het zelf niet begrijpt, is de Wolk heupairbag wel een manier om een gebroken heup te voorkomen”

Volgens Salin krijgt haar schoonvader, de heer Al-Wakiel, zelf niet meer goed mee dat hij de Wolk heupairbag draagt. “Maar”, zegt ze. “Hij loopt veel, ook in de nacht. Ondanks dat hij het zelf niet begrijpt, is de Wolk heupairbag wel een manier om een gebroken heup te voorkomen. Als familie geeft ons dit een geruster gevoel. Hij heeft meer vrijheid, kan blijven lopen en er is meer veiligheid.”

Benieuwd hoe de Wolk werkt?
Bekijk het filmpje

Bewoners en team van Het Hof bereiden zich voor op de verhuizing naar de nieuwbouw

Meneer Heldoorn was de eerste bewoner die in november de nieuwbouw van TMZ-locatie Het Hof – Zuid in Hengelo mocht betreden. Hij kreeg symbolisch een sleutel overhandigd door het bouwteam. Hoewel hij het in zijn appartement in het oudere deel van Het Hof prima naar zijn zin heeft, kijkt hij er ook enorm naar uit om binnenkort te verhuizen naar zijn nieuwe appartement. Dat er bij een dergelijke verhuizing veel komt kijken weet Marrian Echtermeijer (Coördinerend Begeleider Welzijn), zij is sinds het prille begin betrokken bij de nieuwbouw. Samen vertellen ze wat de verhuizing voor hun betekent.

Na een eerste blik in zijn nieuwe appartement is hij enthousiast. “Hier zou ik vanavond al wel willen slapen. Het voelt ruim, licht en fris. En het uitzicht is mooi. Bovendien is er een eigen badkamer met toilet. Ik kijk er enorm naar uit om hier te gaan wonen”, vertelt meneer Heldoorn stralend. Marrian is blij met deze eerste reactie. “Samen met de bewoners hebben we de bouw op de voet gevolgd.” Meneer Heldoorn knikt instemmend: “De buitenkant was al snel zichtbaar, maar dan moet er binnen natuurlijk nog een hoop gebeuren.”

Vorbereidingen

En daar weet Marrian alles van. Ze maakt vanaf het begin deel uit van de ‘verhuisgroep’. “We hebben van tevoren meubels voor de afdeling bekeken, wat heel erg leuk was. We hebben als groep samen iets moois uitgekozen en hadden hierbij veel vrijheid. Vanuit de verhuisgroep overleggen we regelmatig en werken we met een verhuisplan.” En daarbij spelen niet alleen bewoners en medewerkers, maar juist ook naasten, familie en vrijwilligers een grote rol. “We hebben familieavonden georganiseerd en merken dat er heel veel bereidheid is om te helpen. Dat is prachtig om te zien. En op de verhuisdag komen zelfs alle

vrijwilligers van de locatie helpen om schoon te maken. Samen doen we er alles aan om het zo soepel mogelijk te laten verlopen voor de bewoners.”

Meenemen in het proces

Want hoewel de omgeving straks zal veranderen, blijft er ook veel hetzelfde. Marrian kijkt naar meneer Heldoorn als ze vertelt: “Alle bewoners van de afdeling gaan mee en het hele team.” Meneer Heldoorn is zichtbaar opgelucht. Marrian: “Het wordt wennen, maar toch ook niet. We proberen de bewoners en het team mee te nemen in het proces. Nu de gordijnen hangen, hebben we samen weer een kijkje genomen en de afbeeldingen op de muren in de gang hebben we samen met de bewoners uitgekozen. Zo werken we samen naar de verhuizing toe.” Als het zover is dan weet meneer Heldoorn al wat hij wil meenemen naar zijn nieuwe appartement. Hij wijst naar de grote foto die nu naast zijn bed hangt. “De foto's van mijn overleden vrouw. Die krijgen als eerste een mooie plek.”

Wanneer dit magazine verschijnt woont meneer Heldoorn inmiddels met veel plezier in zijn nieuwe appartement.

De feestdagen staan voor de deur!

Ben jij al in de stemming? Zet een kerstmuziekje aan, lees onze tips en...
laat de voorpret maar beginnen!

Dinanda bakt kniepertjes in De Weemelanden:

'Ik zie dat de bewoners er zo van genieten'

Het eten van kniepertjes op of rond oudejaarsdag is al lange tijd traditie in het oosten van het land. Ook bij meerdere locaties van TMZ worden rond de jaarwisseling weer kniepertjes gebakken. Dinanda Holland uit Vriezenveen bakt de dunne wafeltjes alweer enkele jaren voor de bewoners van De Weemelanden. "Ik heb de traditie overgenomen van mijn vader", vertelt ze.

De dagen voorafgaand aan oud & nieuw gaat ze weer aan de slag. Wat ze het leukste vindt? "Ik zie dat de bewoners er zo van genieten", vertelt ze. "Ze vinden de geur al lekker en we doen er natuurlijk flink wat slagroom bij. Ze kletsen met elkaar, ze halen herinneringen op en je ziet ze echt genieten."

Ze heeft de liefde voor het bakken niet van een vreemde. De vader van Dinanda begon enkele jaren geleden met kniepertjes bakken voor de bewoners. "Mijn vader en moeder hebben in De Weemelanden gewoond."

Volgens een populaire uitleg heeft de vorm van de kniepertjes (dunne wafeltjes) een diepere betekenis: het platte

kniepertje staat voor het jaar dat zich eind december volledig heeft ontploegen. Het nieuwjaarsrolletje symboliseert op nieuwjaarsdag het nog onbekende nieuwe jaar. Kniepertjes worden vooral in het oosten van het land gegeten: behalve in Twente, ook in de Achterhoek in Drenthe en Groningen.

Bezoek aan boerderij

Dinanda zet ook geregeld de deuren van haar boerderij open voor bewoners van De Weemelanden. "De bewoners kunnen dan even weer rondkijken op de boerderij. Hier staat nog een oud fornuis met hele oude pannen. Zodra de bewoners hier zijn, komen de verhalen over vroeger", zegt ze.

Recept oma's kniepertjes

Ben jij ook zo gek op kniepertjes? Deze nieuwjaarswafeltjes worden traditiegetrouw gegeten op nieuwjaarsdag, vaak al generaties lang. Het leuke aan kniepertjes bakken is dat het helemaal niet moeilijk is én weinig tijd kost. Met dit recept voor Oma's Kniepertjes geniet jij er dit jaar ook van. Misschien wel vaker dan alleen op nieuwjaarsdag!

Ingrediënten voor 40 st.

- 250 gr boter (kamertemperatuur)
- 350 gr witte basterdsuiker
- 2 zakjes vanillesuiker
- 500 gr bloem
- 2 eieren
- bakspray

Zo maak je het:

Mix de boter met de basterdsuiker en vanille suiker glad in de kom van je keukenmachine (met een handmixer kan ook).
Voeg de eieren één voor één toe en mix door elkaar. Voeg de bloem toe en mix het geheel tot een deeg. Is het te droog?
Voeg dan een eetlepel koud water toe.
Vorm van het deeg balletjes ter grootte van een walnoot.
Laat de deegballetjes een uurtje rusten in de koelkast.
Laat het kniepertjes ijzer heet worden en vet deze in met de bakspray.
Doe het bolletje deeg tussen de ijzers en bak het kniepertje in 1 minuut goudbruin.
Leg het kniepertje met een spatel op een rooster en laat afkoelen.

Bron: Paulines Keuken - uitpaulineskeuken.nl/recept/kniepertjes

Een kerstkrans maken: stap voor stap

We hebben al veel kerststukken gemaakt, daarom is het in dit artikel tijd voor een kerstkrans! Doe je mee?

Benodigheden

- Een strokrans (te koop bij tuincentra of winkels als Welkoop)
- Groen: douglas of taxus bijvoorbeeld
- Mos (bijvoorbeeld uit je gazon)
- Wikkeldraad
- Decoratie zoals dennenappeltjes en sierappeltjes

Bedenk van tevoren even wat je met je krans wilt doen. Hang je hem buiten op de deur, dan blijft hij de hele winter goed en kun je ook hulst gebruiken. Wil je je krans binnen ophangen, laat dan de hulst achterwege, want dat droogt snel uit. Overigens kun je prima fijnspar of blauwspar gebruiken als groen, maar dat prikt en is dus niet per se het handigste.

Stap 1: krans bedekken met mos

Het mos gaat zorgen voor een goede groene basis van je krans. Zorg dus dat je het stro mooi camoufleert met het mos. Dit doe je met wikkeldraad (dat je eerst vastmaakt aan de strokrans zelf): houd een stuk mos tegen de krans, en draai er wikkeldraad omheen.

Knip het draad niet af, maar houd het klosje in je handen en blijf het afwikkelen terwijl je de krans bedekt met nieuwe stukken mos. Mis je een stukje? Geen probleem: het kerstgroen bedekt alles wel.

Stap 2: kerstgroen

Als je rond bent met het mos, ga je op dezelfde manier je kerstgroen om de krans wikkelen. Doe dit 'dakpansgewijs': de takken houd je in dezelfde richting. Je bedekt dus telkens de onderste stukken van de tak (die een beetje lelijk zijn, want daar heb je ze afgeknipt) met de toppen van de volgende tak.

Werk helemaal rondom en vergeet ook de binnen- en achterkant niet. Je kunt eventueel meerdere takjes tegelijk vasthouden en omwikkelen met het draad.

Lukt dit allemaal heel goed, dan kun je ervoor kiezen om dennen-appels mee te wikkelen. Lukt dat niet, dan voeg je ze later toe.

Als je helemaal rond bent, steek je de onderkant van de laatste takken onder de bovenkant van de eerste takken.

Stap 3: een lus maken

Als je rond bent, draai je op het laatst het draad twee keer om de krans heen. Houd bij het laatste rondje wat ruimte over om een lus te maken. Wikkel het draad nog een aantal keer tussen de krans en het lusje om, dan krijg je een stevige lus.

Ook kun je het draad een aantal keer omdraaien, maar let op dat je dat niet te vaak doet, dan knapt het draad. Aan deze lus kun je straks je krans ophangen. Lukt het niet, dan kun je altijd nog een lus maken van een los stuk draad.

Als je deze stappen hebt afgerond, dan heb je de basiskrans. Wij vinden die al mooi genoeg, maar om er een echte kerstkrans van te maken, kun je extra decoratie toevoegen.

Stap 4: extra decoratie

Wij hebben hier voor sierappeltjes (malus red sentinel) en dennenappeltjes gekozen. Je kunt natuurlijk kiezen wat je wilt!

Steek een klein stukje draad in de (dennen)appel en steek het andere uiteinde van het draad tussen het stro van de krans.

Hiervoor kun je trouwens ook satéprikkers gebruiken. Verder kun je van alles toevoegen: hulst, bonte hulst, bessen, zaadknoppen, noem maar op. Eigenlijk alles wat je ook gebruikt in een kerststuk. Hier vind je daar tips over.

Stap 5: je kerstkrans verzorgen

Zoals we al zeiden, blijft je kerstkrans buiten heel lang mooi. Buiten hoeft je je krans niet te verzorgen, omdat de luchtvochtigheid al goed is. Hang je je kerstkrans binnen op, dan moet je hem toch wel om de dag natspuiten met een plantenspuit.

KERSTFILM TOP 5

Met deze films maak je het feestdagengevoel compleet!

Sissy

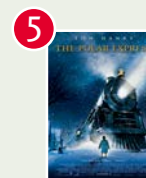
Home Alone

Scrooge

Love Actually

The Polar Express

Reageren?

Wilt u reageren op één of meerdere artikelen of heeft u vragen, suggesties of ideeën? Schroom dan niet en laat het weten via het e-mailadres communicatie@triviummeulenbeltzorg.nl.

Adreswijziging doorgeven

Een adreswijziging kunt u doorgeven door het oude adres te corrigeren op de losse adresbijsluiter bij het magazine en deze in een enveloppe te retourneren. Geeft u daarbij s.v.p. op de achterzijde aan of u cliënt, contactpersoon of anderszins een relatie van TMZ bent. Het retouradres vindt u op de bijsluiter.

Wilt u extra exemplaren ontvangen?

Per adres wordt één magazine toegestuurd. Wilt u graag extra exemplaren ontvangen van een bepaalde editie? Dan kunt u dit kenbaar maken via communicatie@triviummeulenbeltzorg.nl.

Privacy

Ons privacybeleid vindt u op onze website www.triviummeulenbeltzorg.nl. Heeft u nog vragen daarover, dan kunt u mailen naar privacy@triviummeulenbeltzorg.nl.

Colofon

is het magazine van TriviumMeulenbeltZorg.
Het verschijnt vier keer per jaar.

Redactie:

TMZ, afdeling PR en Communicatie
Postbus 5019, 7600 GA Almelo

Coördinatie en eindredactie:

TMZ, afdeling PR en Communicatie

Teksten:

TMZ, afdeling PR en Communicatie

Fotografie:

Jaap Baart Fotografie
The Place To Bibi
Robert Hoetink

Vormgeving:

whspr | creatie

Druk:

Van Marle Grafische Bedrijven

Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming van de redactie worden verveelvoudigd, op welke wijze dan ook.

T : 0900 - 2 453 453

E : info@triviummeulenbeltzorg.nl

I : www.triviummeulenbeltzorg.nl

f : facebook.com/triviummeulenbelt

YouTube : youtube.com/triviummeulenbelt

Instagram : instagram.com/triviummeulenbeltzorg